

Kapitola č. 23: Nalezení

„Tak pojď, ty mrcho!“ zachechtal se jeden ze strážných, co přišli k jejich cele. Otevřel dveře, hrábl dovnitř a popadl Laru za paži a vytáhl ji ven. Na Kurtise ještě zavrčel, „Ty tady počkej, tebe bude šéf asi ještě potřebovat,“ a už šťouchl Larou hlavní zbraně ve smyslu pohyb = smrt = padej. Rychle uvažovala a došla k závěru, že bude lepší s nimi jít. Ona, jedna neozbrojená žena, by neměla proti třem zabijákům žádnou šanci. Zvlášť když to vypadalo, že na sobě mají navěšenou polovinu zbrojnice. Neochotně tedy pokročila kupředu.

Kurtis jen zoufale zíral, jak ji odvádějí. Ale nedalo se nic dělat, mohl jen sledovat, jak ji vedou špinavou chodbou a modlit se, aby se jí z toho nějak podařilo dostat. A jakmile dorazili až k rohu, za kterým už by je nebyl schopný vidět, strážný, co šel první, zařval jakési nesrozumitelné slovo a začal před sebe pálit jak zběsilý. Pak zhaslo světlo, jak se kdosi opřel do vypínače, a dál už byla jen tma, křik a výstřely. Usmál se – pokud to bylo tak, jak doufal, Anne je našla.

Nad hlavu se mu zarylo několik kulek, cítil, jak ho do nosu štípe prach, co se uvolnil se stěny. Instinktivně se skrčil; hrát si se samopalem ve tmě není moc dobrý nápad. Mříže jeho celý se rozdrnčely, jak do nich narazilo cosi těžkého, na obličej cítil kapky nějaké tekutiny. Křik už ustával, ztrácel se a nahradilo ho chroptění a jakési dávivé zvuky. Pak se opět rozsvítilo.

Uprostřed chodby stála Anne, v ruce zakrvácený nůž a zase o něco děravější, než jí viděl posledně. Na zemi tři, čtyři mrtvoly – nedalo se to odhadnout, protože některé z nich byly mírně rozkouskované – a před jeho celou na zemi ležela horní polovina strážce, co oslovil Laru „mrcho“. Olízl si rty – cítil na nich krev a když pohlédl na Anne, začal se jí i docela bát. To už nebyla ta dívka, co znal. Tohle byla chladnokrevná vražedná mašina.

„Ehm...“ vysoukal ze sebe nakonec, když ho chladně modré oči konečně přestaly paralyzovat, „...ahoj.“

Pomaloučku se nadechla a spustila. „Vy jste paka, vážení! To vás nemůžu nechat pět minut, aniž byste někam zdrhli, nechali se zavřít a podobně?!“

„Hele, nech toho!“ štěkla Lara a ovazovala si paži. Krvácela. Nějaká kulka ji taky dostihla, ale vzhledem k situaci bylo kupodivu, že už nevypadala jako Anne. „Hužel to vypadá, že Karel zase zkusil svůj suppa trik a změnil se tady ve tvého drahého příbuzného.“

Její výraz potemněl. „Jo. Potkala jsem ho.“

„A?“

„Jaký A?! No vypadal jako ty, co asi!“ štěkla na něj. „Předpokládám, že tě poslal do limbu a pak hupky dupky poslal do samého místa i Laru.“

„To by sedlo,“ zamumlala Lara a lehce si mnula zátylek. „Co medailon?“

„Má je. Oba.“

„A do hajzlu.“ zamumlal Kurtis.

„Hajzl je místo ještě docela dobrý, pro tuhle situaci bych spíš vybrala název stoka, hnojiště, jatka. Vyber si.“

„Vtipná jako vždy, Laro, že.“

„Na rozdíl od někoho má jiskra humoru vždy plápolá.“

„Zhasni.“

„Ha-ha vy dva.“ protočila oči Anne.

Stála zády ke dveřím a ani si nevšimla, že se pomalu otevřely. Vlezl dovnitř jeden strážce, skoro neslyšně. Kurtis a Lara byli tak zaujatí svou hádkou, že si to uvědomili až tehdy, když se ozvala rána a mezi nimi prosvístěla kulka. Anne vzdychla a rukou uzavřela ránu v hrudníku, kudy náboj proletěl. Pak se pomalu, skoro až zrudně otočila, chytila vojáka za rameno, napřáhla se a prudce švihla rukou dopředu.

Ten zalupal po dechu a zůstal zaraženě stát. Z úst mu kanula krev a měl jediné štěstí, že neviděl Anninu pěst, která prošla skrz břicho a nyní mu trčela ze zad. Ještě chvíli tam stáli, jakoby v objetí, pak Anne trhla rukou zpět a voják se sesul na zem do rudé, lepkavé kaluže. Prohlédla si svoje zkrvavené oblečení, ruku pokrytou slizem.

„Víš ty co...“ zamumlal Kurtis s očima jako talíře. „Děsíš mě...“

Lara taky jen zírala a nic neříkala. Nemrtvá ještě chvíli obhlížela svůj zevnějšek a pak ze sebe nesměle vypravila : „Nevíte někdo...kde je tu nějaké umyvadlo?“

Čekali na Anne, než ze sebe smyje krev, protože z ní odkapávala všude kudy šli a to by je našli hned. Stáli na chodbě a Lara evidentně promýšlela, co by sakra mohli dělat. Jenže tyhle dny byly jen o práci a vypadalo to, že někdo z nich – ne-li všichni – v nejbližší době zařvou. A i když se normálně taky soustředil jen na práci, myslel v těch dnech na mnohem, mnohem víc věcí.

„Laro?“ zeptal se tiše. „Chtěl bych...totiž...“

„Ticho!“ zamručela a probírala si znovu všechna fakta, co věděla o medailonu.

„Počkej, hele, kdyby-„

„Ježiš sklapni!“ šlehla po něm vražedným pohledem. „To budeš moct říct i jindy, ne? Teď se tu snažím přemýšlet a to je na mě VELKÝ výkon! Tak mi to řekneš pozdějš!“

„To těžko, sli jeden z nás dvou hebne!“ obořil se na ni taky.

Vzdychla. „Prostě buď zticha, jo?“

„Jak si přeješ, už nic neřeknu,“ zavrčel a než se nadála, přitiskl ji ke zdi a políbil ji. Její reakce ho překvapila – místo úderu na solar plexus mu ovinula ruce kolem krku a přitáhla si ho blíž.

„Hmmm...“ usmála se, když se od sebe oddálili, „...a myšlenka je v tahu.“

Zatvářil se překvapeně. „Ona někdy nějaká byla?“ zachechtal se a rychle se k ní znovu sklonil, zadusil případnou odpověď. Nejdřív jí hlavou proběhlo pár obvyklých myšlenek, jestli se jí vyplatí ho zastřelit, kolik mužů, co jí provedli v minulosti něco podobného, zemřelo její rukou, ale pak jí z mysli zmizelo vše. Soustředila se jen na ten moment.

Bylo toho moc, od Egypta. Moc temnoty, zrad, chladu, krve, špíny a umrtí. Vracelo se to i ve snech, nedalo se na to zapomenout. A tak teď, v té chodbě poseté kapkami rudé tekutiny, co odkapávala Anne z rukou, pustila z hlavy vše – medailon, Karla, i nemrtvou, co byla ve vedlejší místnosti – a soustředila se jen na teplo, co sálalo z těla lovce démonů, co pro ni začínal znamenat víc, než by si kdy připustila.